
Septuagesima 1930

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Septuagesima 1930	4
Septuagesima	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Septuagesima 1930

Septuagesima

Prædikedag Septuagesima

Prædikedato 16. februar 1930

Prædiketekst Matthæus 25,14-30

Prædiken ID P160230-01

Kilde KMF-nr. 26.14.01

Septuagesima

62, 267, 296

549 274

Det, vi her har hørt, det er jo en af de første Prækener om det, vi kalder at være tro i Kald. Det er altsaa X's Mening, ser vi her, at baade er den Plads, vi er stillet paa, og de Betingelser, vi har faaet for at udfylde den, det er os altsammen beskikket af Gud. Vi taler om at vælge en Levevej, at slaa ind paa en anden Næringsvej osv. Og det er da ogsaa os, der vælger. Men det er Gud, der har givet os Lysten, de særlige Evner, den Førelse, der gør at Beslutningen kommer frem hos os om netop det. Det er her som paa alle andre Omraader det uudredelige Sammenspil ml. Guds Førelse og Menn's frie Vilje. Vi kan nok saa meget synes, at det er os selv, der afgør det, vi vælger den og den til Hustru, vi indsender selv efter moden Overvejelse den Ansøgning, vi sælger vor Gaard og køber en Forretning — saa er det alligevel umuligt at afgøre, hvor meget vi af Gud er ledet til at gøre netop disse Ting. Men vi kan paa den anden Side ikke uden videre slaa os til Ro med, at sidder jeg jo nu, og det er Guds Vilje, og jeg kan gøre, hvad jeg vil, for det er Gud, der står bag. Thi der er noget, der hedder, at man trodser sin egen Vilje igennem, at

man nægter at følge Guds Indskydelser og Tilskyndelser, at man lukker Gud ude — og saa sidder man selv med det hele Ansvar, og den Velsignelse, der stundom kan synes at hvile over Arbejdet, kan være en Velsignelse fra en helt anden Mand. For vi kan jo dog ikke tro, at f. Ex. det Erhverv at være Tyveknægt er anordnet og velsignet af Gud, og den, der virker paa det Omraade, han er lige saa fuldt i sit Kald, i Guds Gerning, som f. Ex. en retsindig og alvorlig Købmand, en Agent, der sætter en Ære i aldrig at snyde, en Bonde der med nænsom Flid og Ordenssans driver sin Gaard. Ev. i Dag viser os ogsaa en, der gaar sine egne Veje og ikke er tro i sit Kald, eller om man vil tager et andet Kald, bliver en Puger i St. for en Virker.

Dette med Kaldstanken, med at vore Evner er Gaver har man fra kristelig Side villet drage i Tvivl nu om Dage. En Professor, en Politiker kan tro at have Kald, en Kioskdreng, en Synaaleindpakker ikke. Men det er fejl — jo men ubetydeligt, jo mere ensformigt et Arbejde kan synes, dets vigtigere er det at huske, at intet ubetydeligt for Gud, at En fik 5 Talenter, en anden 2, men var Gud lige at kære — at i et indviklet Maskineri er et lille bitte Hjul af samme Vigtighed som det største, at baade hos Arbejder og Kioskbudet er det af afgørende Betydning om Hvervet røgtes med glad Sind og Troskab eller med Uvilje og Skødesløshed.

I Tanken om *Kaldet* ligger der et Storansvar og en Spore for os alle. Troen paa Kaldet drev Napoleon og Cromwell (og mange Muhamedanere) til at yde det overordentlige. Det faar det næppe os til. Men kan det faa os til være glad og tro i Gerningen, er det ogsaa nok.